

EPISZTOLÁK A SZÍVBŐL

DE Á K F E R E N C

1. ALTEREGÓM JEGYZETEI A MENTŐAUTÓBÓL

gaz sompolyog
oldalazva az útpadkán
mint az eb
midőn a hűségéről
öszöne
döntött végleg
enyhe kapaszkodó
jobbról haránt
mint nagy vakond
lyukat fúr a gép
a dunára ront
tovább megyünk
a dudva már
fuldokolva
ám én tartom a lé-
pést
(ki tudja elérhető-e?)
új otthonomba
arcok csak villanásnyira
ahogy a pillanat
életlen gépe belém öröli
kész röhej
(és jókor)
itt is sorompó
tátog
tarka
vásári cukorkarúdjával

enged ki
be
életet
halált
mit kire
kire mit ráfog
a gaz
hiába bátor
és hű
ez itt más hámor
a félhold-utat
sötét gyantás
karácsonyfaég
boltozza
és
memento mori
érett toboz-üstököst
hullat a közömbös
kerék alá

2. SZÍVDADOGÁS

zaj-csend
félúton szó
lélegzetnyi
vízváltató
nyakszirteden
új vízmosás
lepedékes nyelved
palló
rajta
szemben
két végzetkos
nincs kitérő
nincs most
okos
higgadt elme
se hogy
mélység
se hogy

veszély
se hogy
később
se hogy
máshol
most már mindegy
legyinténél
ám nincs karod
vérgyors áram
kettészabott
de nem adod
minden fontos
minden fontos
ősi égen
vég vásznakat
mért bontanak
tétovázó
éter-áram
mosolytalan
tűző szavak
minden fontos
minden fontos
ennyi ember
tudni kéne
hány csónakos
ki csónakos
batyu bomlik
rég készített
útravaló
szertehulló
sok szar kacat
papírhágsó
spongyalétra
fehér verem
magad ástad
de nem másnak
beleestél
ennyit éltél
ennyit értél
de most tudod

biztonságban
a sok tarhás
hasbeszélő
eszmeevő
szavat fosó
és most tudod
leírattál
s az egyetlen
igazságos
nagy szabadság
légszomjból van
végre tudod
és nem adod
minden fontos
minden fontos
vigasztalan
betűszerűd
nyomtatásra
hátra van még
s a pályvád
körbefutó
tűzfehér mént
már kifogták
szétterített
gabonádon
őszi üszök
feketéllik
de nem hagyod
minden fontos
minden fontos
hol a járom
az örökség
vivő-hozó
gén-küldönce
vagy már fáradt
feledékeny
vagy már tudja
itt a finác
itt a vámos
mégse hagyod

csak nem hagyod
mellkasodra
ahogy láttad
függőleges
aztán haránt
ábrát karcolsz
szertehulló
figyelmedben
fakó jelek
maradnak meg
karmazsinszín
jelentésük
később sejlik
de már hől vagy
semmi-özön
fény-borona
fogai közt
vagy tudomány
vagy babona
csupa sötét
csupa kusza
évgyűréssel pántolt
oda
élethordani
sovány moha
nehezezzé
iránybiztos
baráti szó
eredőjét nem ismered
csak a visszhang
rossz másolat
jut el hozzád
száraz könnyek
áradatja
búcsúsza vak
nagy ladikja
merül veled
s ha boldog vagy
egy boldogság
aki süllyed

nem teheti
súlytalanul
nem teheti hangtalanul
ó szabadság
egyre tisztább
egyre könnyebb
átok nélkül
neved nélkül
alaktalan
s ezt így hagyod
ezt már hagyod
szertefoszlik
ez a vers is
ahogy dadog
mint a többi
csupa fontos
mű-szenvelés
rés-
ér-
ver-
és

3. PILLANTÁS AZ ERKÉLYRŐL

a pázsit mily dagadó
zöld felsőbbrendűség
és sehol a föld
csak dőre erjedő álom
mire ha árnyék hull
megszűnik a kései cirpelés
és nincs bizalom a világon
se más színű isten ki megbocsát
csak ott távolabb
az ég felé tekingetve
a fenyves vállal
e parázna őszben
minden anatómát
hogyan elveszejt
a kóbor magokat
aljnövényzet

szegény
vándor s hű
virágok, kórók
máshol élnek
s most
hogy ez elvont értekezés
a dudváról ellát
az önbecsülés hamis bankóival
magam is a lankás bokrait követem
s mi még a déli völgyből érdekelhet
a prések bordáján
bőven ömlő nektár legyen
később az erjedés
mérges gőzeibe
hívogató hajadon
már nem fekszik velem
én megyek alatt
ismerős utakon
s mint a magvető
ki évszakot téveszt
bal kezemből
zsibbadt gyöngymagot vetek
s egyetlen örömöm
hogy látom
az utolsó őszi harmatot
mielőtt az éj
hideg fogai közt
testem gátjaszakadt
nyirkaival együtt
megmered

4. SZABAD AZ ÚT

most megyek a
legelők végéig
s nem mérem a
gulyakút mélységét
úgy
hogy beleköpök
s számolva várom

a visszajelzést
most elmegyek
túl a legelőkön
a száz öreg tölgyből
erdő-nemerdőig
túl ahol már
térdig ér a hó
és ahol a szilvafák
között
hat-nyolc kunyhó
nyitott ajtó-ablakkal
senkit se vár
túl az óbegán
még mindig én haladok
sietős léptekkel
és izgat a tudat
hogy erre még nem jártam
haza
s hogy eztán ez lesz az utam
és megyek északra
szedem a hurkokból
a meredt vadakat
hej
mily öröm s lakoma
lesz majd
és a bor az asztalon
ahogy izzad
mielőtt a pohárból megiszom
most megyek túl a legelőkön
a temető mellett
túl a gulyakúton
erdőn szilvaligeten
s a nap már magasra jár
vetések ringanak
a nagyréti fekete nyoszolyán
szarkaláb pipacs
ó igen
bontom is sorba a hüvelyeket
sör-e bor-e pálinka
a keserű éretlen szirmokat

mind én eszem
és fut felém
sok kisgyerek
mind egy-egy csokor
akácvirág
abból is enni és enni
csak kerülni kell a pókosát
most indulok túl
a legelőkön
pallón át a
hínáros óbegán
és ver a szívem
ver
és ver hát
hazaérek végre
látom már a két
égmagas kőrifát
és artézi kutunk vizének
ízét a számban
de előbb útközben
feladok a szekérre néhány kosár
kukoricát
s megnézem apám két lovát
a hámban
igen most elmegyek a legelők végéig
a hó a friss derékig ér
s én mégis megyek no lám
csapdáikban hagyom a vadakat
hallgatom a fehér éjszakát
s ha a kis törpetyúk
mit középső bátyám
harminc éve vett
most megszólal netán
betájolom magam
tudom majd végre
merre a tanyánk

Kamóca, Szívkórtani Intézet
1980 szeptembere